

הרב יוסף הרטמן

הנר הקטן שהפך לאבוקה גדולה שנה להסתלקותו של הרה"ג משה-צבי נריה זצ"ל

היהלום

"כל יהודי דומה ליהלום", כך נהג לומר מורנו הבעש"ט - מייסד החסידות הכללית. מדוע דווקא ליהלום? היהלום קורץ מחומר מיוחד. היהלום אינו מתקלקל בבוץ וברפש. יכול הוא להיות שקוע בביב ובסחי במשך שנים רבות. אך כאשר נוציא אותו, נשטוף אותו מכל השכבות של הרפש והזוהמה אשר דבקו בו, שוב יבריק בשלל צבעים ויאיר למרחקים. כך נשמתו של יהודי. בכל אחד טמון ניצוץ א-לוקי, "חלק א-לוק ממעל ממש" (איזב לא. ב וראה "תניא" פרק ב'). במשך שנים ואפילו דורות יכול יהודי להיות מכוסה ב"קליפות", במסכים של טומאה וסחי רוחניים. אך ברגע שתשיל את ה"קליפות" החיצוניות הללו, תאיר נשמתו והוא יבריק בשלל צבעים רוחניים.

זכה הרה"ג משה-צבי נריה זצ"ל, לערוך כנסים המוניים של נוער ביום "י"ט בכסלו" - "חג הגאולה" של כ"ק רבי שניאור-זלמן מלאדי זי"ע, האדמו"ר הזקן, בעל התניא והשו"ע, מייסד תנועת חב"ד.

במשך שנים הביא לכפר-חב"ד, אלפי נערים מישיבות בני-עקיבא כדי להתבשם מאורה של חב"ד. הוא קרא לצעירים לספוג מהערכים של תנועת החסידות בכלל וחב"ד בפרט: שמחה של מצוה, דביקות אמיתית בבורא ובצדיקי-הדור, הפצת המעיינות החוצה, מסירות-נפש, "שליחות" למקומות נידחים להאיר ולהעיר את ה"יהלום" החבוי במעמקי-הנפש. "חיסון" מפני השפעות ה"הסביבה" הקלוקלת והמפתה.

אנו מאמינים בהשגחה פרטית. בית דין של מעלה לקחו מאתנו את הרב נריה זצ"ל דווקא בי"ט כסלו, יום אותו אהב וחיבב בכל נימי-נפשו. יום שסימל עבורו את הפצת אור היהדות והחסידות, יום שסימל עבורו את הכלל היהודי: "מעט אור דוחה הרבה חושך". (המשפט המקורי הוא: "מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך", "צידה לדרך", י"ב). הסיסמא הזו הפכה למוטו מרכזי בחייו. להפיץ את אור התורה בכל כפר ובכל קיבוץ, בעירת-עולים ובישובי הגולן ויש"ע, וכמובן בישוב הותיק.

הנר שלא כבה!

הנר הקטן שהצית הרב נריה ע"ה, לא כבה. הוא הפך לאבוקה גדולה ומאירה למרחקים. אותם שלושה עשר נערים צעירים שעלו אחריו אל "הגבעה", ב"כפר-הרא"ה" בחודש מר-חשון שנת הת"ש (1939) הפכו לעשרות, העשרות הפכו למאות והמאות הפכו לאלפים ולרבבות. ישיבות תיכוניות, ישיבות "הסדר", "מכינות" תורניות, "אולפנות" לבנות. אלפי בוגריו ותלמידיו חידשו את הישוב היהודי בחברון ובכל רחבי יהודה, שומרון, חבל עזה והגולן. בימים קשים אלו, כאשר

רחמנא-ליצלן, מרחפת סכנה נוראה על הישוב היהודי בחברון בדמות "פריסה" מחדש של צה"ל, חסר לנו הרב נריה זצ"ל. זוכרני, כיצד זעק-צעק בכנסי הרבנים למען ארץ-ישראל שהתקיימו במלון "רמדה" בירושלים. בכל להט נשמתו היה קשור לחיזוק של ארץ-ישראל השלימה. הוא לחם בעוז ובנחישות כנגד הנסיגה האומללה מסיני ועקירת הישובים ב"חבל ימית". היה במקום עד לשעה האחרונה, התאבל, קרע "קריעה" על חורבן העיר והישיבה! היום, יותר מתמיד, מורגש חסרונו הגדול של הרב משה-צבי ע"ה. אך, הנר לא כבה. חזקה, על אלפי ורבבות תלמידיו ותלמידי-תלמידיו, כי ידעו להמשיך במאבק הגדול והמתמשך, ללא פשרות וללא וויתורים, למען השארת כל חברון בריבונות יהודית ובשליטת-צה"ל. הם ימשיכו לשלב את שלימות הארץ בשלימות התורה ובשלימות העם, כפי שרצה ותבע הרב נריה מתלמידיו.

בפסח תשנ"ד, התפרסם פסק הדין של הרה"ג נריה זצ"ל יחד עם הרה"ג שאול ישראלי זצ"ל ואחרים, **כי אסור באיסור תורה לפנות את עיר הקודש חברון. על חיילי-צה"ל לסרב לפקודה כזו, הנוגדת את ההלכה ואת המצפון היהודי.** פסה"ד הזה, עורר בשעתו, רעש תקשורתי גדול. יודעי-דבר אומרים כי זה מנע את פינוי חברון בשעתו!

הרב נריה ע"ה, חיבר מנגינה יפה למילים: "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח ואעפ"י שיתמהמה אחכה לו בכל יום שיבוא". בקולו הנעים והערב היה שר מילים אלו בכל בוקר. זכה להפיצן בכל המוסדות בארץ ובעולם. זכה הרב להחדיר את האמונה בביאת המשיח ובגאולת-ישראל השלימה באלפי תלמידיו ומושפעיו.

גילוי ה"ניצוץ"

זוכרני את חודש אלול, שנת התשי"ח. הגיעו לישיבה עשרות נערים מבני הקיבוצים של "הקיבוץ הדתי". במשך שנים רבות ניהל עימם הרב נריה שיחות וויכוחים כי ישלחו את בניהם להתבסס מאוויירה המיוחד של הישיבה, בפרט בחודש אלול והימים הנוראים. הם סירבו. סוף סוף הסכימו לשלוח מחזור ראשון לנסיון. הרב נריה קרן מאושר ושמחה. "אור התורה ישפיע עליהם", כך אמר לנו. באהבה רבה, בנועם ובקירוב-פנים טיפל בהם. אכן, הנסיון, ב"ה, עלה יפה. נדלק ה"ניצוץ" שהיה חבוי בליבם. הנערים למדו איתנו והפכו ל"בני-ישיבה" למשך ארבעים יום. הקשרים נמשכו, נשלחו קבוצות נוספות. ב"ה, רואים היום מהפך רוחני בקיבוצים. ישנם קיבוצים שקיבלו עליהם רבנים, רועים רוחניים. שולחים חברים לשנת לימוד תורה בישיבה, רואים נשים צעירות מכסות ראשן כהלכה ועוד ועוד...

זוכרני, את השיחות היפות ושובות-הלב, בשעת דמדומים, בין-הערביים שלפני צאת-השבת. שבט "נחלים" ושבט "מרחבים" (התשי"ט) יושבים על הדשא, ליד עץ הדקל התמיר ושבע-הימים. הרב מ"צ נריה זצ"ל, יושב עמנו על הדשא (כן, יושב עמנו...). שרים מנגינות שקטות של געגועים

וכיסופים עם צאת שבת-המלכה. החשיכה פורשת כנפיה על עמק-חפר, שדותיו ומטעיו. ככל שהחשיכה מתגברת יותר ויותר, ניכר אורו של בית-המדרש העתיק שעל הגבעה. "רואים אתם, אור זה הבוקע מכאן, מאיר את מרחבי-העמק ואת כל ארצנו הקדושה"... האור - האיר. בגשמיות וברוחניות, שהרי את העלטה והאפילה, לא מגרשים במקלות ובאבנים. רק באור של קדושה וטהרה, באור של תורה וחסידות.

זכה הרב זצ"ל לייסד גם שיעור ב"תניא", ספר היסוד של חסידות-חב"ד, בישיבת כפר הרא"ה. בעקבותיו, נוסדו עשרות שיעורים בכל הישיבות. "פנימיות התורה", ב"ה, מופצת ברבים. אור התורה והחסידות, יאירו את הנתיב האמיתי עדי נזכה ליעוד: "אור חדש על ציון תאיר", בביאת משיח-צדקנו בקרוב ממש!